

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/63195 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 14 augustus 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 maart 2001 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris), voor zover thans van belang, de aan appellant verleende vergunning tot verblijf ingetrokken.

Bij besluit van 4 december 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 augustus 2007, verzonden op 15 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, het daartegen door appellant ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 26 september 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 120 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voor zover thans van belang, kan hoger beroep, als bedoeld in artikel 84 van die wet, slechts worden ingesteld tegen een uitspraak van de rechtbank over een besluit dat is bekendgemaakt na het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet met uitzondering van een beslissing op bezwaar gericht tegen een besluit bekendgemaakt voor inwerkingtreding van de wet.

2.2. Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank over voormeld besluit van 4 december 2006, bevattende een beslissing op het bezwaar gericht tegen het voormeld besluit van 9 maart 2001, dat is bekendgemaakt op dezelfde datum, derhalve vóór inwerkingtreding van de Vw 2000 op 1 april 2001.

Ingevolge voormeld artikel 120, gelezen in verbinding met artikel 33e van de Vreemdelingenwet (oud), kan hiertegen - anders dan onder de aangevallen uitspraak is vermeld - geen hoger beroep worden ingesteld.

2.3. De Afdeling is kennelijk onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart zich onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

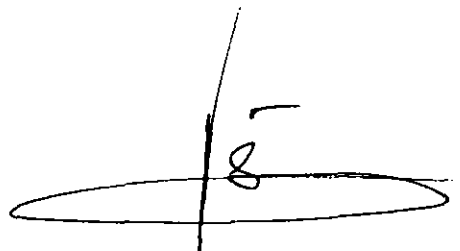
w.g. Graat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 oktober 2007

307.

Verzonden: 16 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Postadres Postbus 75718 1118 ZT Schiphol

Infolijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)
(werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)
Fax (020) 8897875
Internet www.ind.nl

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE
Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)
Nummer: 9706-16-8185

Op _____ is namens _____ nationaliteit: Afghaanse, geboren op _____, verder te noemen betrokkene, een bezwaarschrift ingediend, gericht tegen de beschikking van 9 maart 2001, waarbij de aan betrokkene verleende vergunning zonder beperkingen is ingetrokken.

Deze vergunning is betrokkene bij beschikking van 17 juni 2000 verleend nadat hij op 17 juni 1997 een aanvraag om toelating als vluchteling alsmede een aanvraag om een vergunning tot verblijf heeft ingediend. Deze aanvragen zijn bij beschikking van 13 november 1997 afgewezen. Wel is toen aan betrokkene een voorwaardelijke vergunning tot verblijf verleend geldig tot 17 juni 1998. Het tegen deze beschikking ingediende bezwaar van 10 december 1997 is bij beschikking van 9 maart 2001 ongegrond verklaard. De verklaringen van betrokkene afgelegd voor de ambtelijke commissie, d.d. 8 april 1998, zijn bij de besluitvorming betrokken.

Zoals hiervoor al is aangegeven heeft betrokkene op 6 april 2001 bezwaar aangetekend tegen de beschikking van 9 maart 2001 waarbij de vergunning van betrokkene is ingetrokken. Tevens heeft betrokkene op die datum beroep ingesteld tegen het besluit het bezwaar van 10 december 1997 ongegrond te verklaren.

Op 7 maart 2003 is betrokkene in de gelegenheid gesteld zijn bezwaarschrift mondeling toe te lichten voor een ambtelijke commissie. Vervolgens is op 26 mei 2003 het bezwaar ongegrond verklaard. Tegen dit besluit heeft betrokkene op 23 juni 2003 beroep ingesteld.

Bij uitspraken van 29 juni 2004 (Awb 01/22718 en 03/34952) heeft de rechtbank te 's-Gravenhage het beroep inzake het tegenwerpen van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag (Vv) ongegrond verklaard maar heeft de rechtbank tevens geoordeeld dat de gronden op basis waarvan de verblijfsvergunning van betrokkene is ingetrokken, niet deugdelijk zijn gemotiveerd. Derhalve is dit deel van het beroep gegrond verklaard.

Ingevolge artikel 13, onder a Vw (oud) is betrokkene in het bezit gesteld van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen. Een vergunning zonder beperkingen wordt op grond van artikel 115, lid 4 van de Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000.

Derhalve wordt het bezwaarschrift geacht te zijn gericht tegen het intrekken van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

De inhoud van het dossier is betrokken bij de besluitvorming.

Betrokkene is op 15 februari 2006 gehoord door een ambtelijke commissie. Dit gehoor, waarvan een verslag is opgemaakt, is eveneens betrokken in de besluitvorming.

In de hierboven genoemde beschikking, waarvan de inhoud hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, is gemotiveerd op de van belang zijnde aspecten van de zaak ingegaan. Ter aanvulling daarop en naar aanleiding van hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd en het gestelde ter zitting wordt nog het volgende overwogen.

Allereerst is van belang op te merken dat in haar uitspraak van 29 juni 2004 (Awb 01/22718) de rechtbank te 's-Gravenhage, heeft geoordeeld dat aan betrokkene op goede gronden artikel 1 (F) Vv is tegengeworpen. Deze uitspraak heeft kracht van gewijsde. Voorts bestaat er geen aanleiding hierop terug te komen. Derhalve zal in onderhavige beschikking niet worden ingegaan op 1F-aspecten.

De rechtbank heeft de beschikking van 26 mei 2003 vernietigd omdat er sprake zou zijn van een motiveringsgebrek inzake de intrekking van de aan betrokkene verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Dit standpunt wordt niet gedeeld.

Hiertoe wordt verwezen naar de uitspraak van 27 september 2005 inzake Yar (200508896/1). In deze uitspraak geeft de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State aan dat een vreemdeling slechts aan de expliciete verklaring van de minister dat aan hem artikel 1 (F) Vv niet zou worden tegengeworpen, een gerechtvaardigd vertrouwen kan ontleenen dat de verleende verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd niet in verband hiermee zou kunnen worden ingetrokken. Nu het onderzoek naar de mogelijke tegenwerping van artikel 1 (F) Vv reeds was opgestart voordat aan betrokkene een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is verleend en dat hem nadien nimmer expliciet is toegezegd dat dit onderzoek was beëindigd, kan de verleende vergunning worden ingetrokken.

Hierbij wordt voorts gewezen op de uitspraak van 15 juni 2005, inzake Nimati (2005061131/1). In deze uitspraak geeft de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State aan dat een vreemdeling die gegevens heeft achtergehouden terwijl die gegevens relevant waren voor de beoordeling van de door hem ingediende aanvragen, er steeds rekening mee dient te houden dat op enig moment rechtsherstel kan plaatsvinden.

Tijdens de ambtelijke commissie van 7 maart 2003 stelt de gemachtigde dat de gebruikte individuele ambtsberichten niet voldoen aan de eisen die de Raad van State hieraan stelt. Zij zijn namelijk niet inzichtelijk aangezien de onderliggende stukken niet toegankelijk zijn doordat zij oorspronkelijk in een ander zaak zijn opgesteld. Dezerzijds wordt overwogen dat nu het tegenwerpen van artikel 1 (F) Vv door de rechtbank is geaccordeerd, niet meer op deze aspecten zal worden ingegaan, daar deze niet tot een ander oordeel kunnen leiden. Immers, de uitspraak is in rechte onaantastbaar geworden.

In de eerste versie van de nadere gronden van het bezwaarschrift van 6 april 2001 bestrijdt betrokkene verder dat hij als een hoge functionaris binnen het Afghaanse politieapparaat werkzaam is geweest. Dezerzijds wordt overwogen dat dit ook niet werd gesteld in de bestreden beschikking. Ook de andere aangevoerde punten in de nader gronden van het bezwaarschrift hebben geen betrekking op deze zaak, waardoor dezerzijds ervan wordt uitgegaan dat de gemachtigde deze zaak met een andere zaak heeft verwisseld. Hierop zal dan ook niet nader wordt ingegaan. De conclusie van betrokkene dat de bestreden beschikking niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand is gekomen wordt dan ook niet gedeeld.

In de tweede versie van de nadere gronden van 6 april 2001 stelt betrokkene dat artikel 6 EVRM van toepassing is op deze vreemdelingenrechtelijke kwestie. Dezerzijds wordt verwezen naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 5 oktober 2000 (JV 2000, nr. 264) waarin is bepaald dat beslissingen betreffende binnenkomst, verblijf en uitzetting van vreemdelingen niet de vaststelling van hun burgerlijke rechten of plichten of een strafrechtelijke tenlastelegging in de zin van artikel 6, eerste lid, EVRM omvatten. Bovendien betreft

het hier geen ontneming van een bescherming die ooit aan eiser is toegekomen, maar het innemen van een bescherming waarvoor eiser nooit in aanmerking zou moeten zijn gekomen.

Wederom worden de gebruikte ambtberichten in twijfel getrokken. Hier zal gelet op hetgeen hiervoor is overwogen met betrekking tot artikel 1(F) Vv, verder niet op worden ingegaan.

Verder stelt betrokkene dat de rapporten waaruit blijkt dat het communistisch regime onder Karmal zeer repressief is geweest en zich structureel en op grote schaal schuldig heeft gemaakt aan marteling en ander mensenrechtenschendingen niet zijn gespecificeerd en daarmee onvoldoende gemotiveerd is. Dezerzijds wordt overwogen dat het tegenwerpen van artikel 1(F) Vv reeds is geaccordeerd door de rechtbank te 's-Gravenhage (Awb 01/22718), en zal hier niet meer inhoudelijk op worden ingegaan.

Betrokkene stelt verder dat alleen de Geneefse Conventies zijn aan te merken als overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot in artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag genoemde misdrijven in het leven te roepen. De conventies zouden echter alleen van toepassing zijn op internationale gewapende conflicten. Dezerzijds wordt overwogen dat in de beschikking enkel wordt verwezen naar gemeenschappelijk artikel 3 van de Geneefse Verdragen. Dit artikel maakt echter deel uit van alle Geneefse Conventies. Betrokkenes redenering dat gemeenschappelijk artikel 3 geen deel uit maakt van de Conventies kan daarom ook niet worden gevolgd. Verder wordt opgemerkt dat dit artikel tot het gewoonterecht behoort. In deze wordt ook verwezen naar de pagina's 84 en 85 van het boek van P.J. van Krieken, *Refugee Law in Context: The Exclusion Clause*, waarin wordt gesteld dat het Internationaal Gerechtshof in de Nicaragua-zaak (1986) vond dat gemeenschappelijk artikel 3 gewoonterecht is en dus toepasbaar is bij alle interne gewapende conflicten, zelfs tussen staten die geen partij zijn bij de Geneefse Conventies, alsmede dat een schending hiervan oorlogsmisdrijven oplevert. In dit kader wordt tevens verwezen naar de -zaak (7 mei 1997, ICTY).

In reactie op hetgeen in de gronden van het bezwaar wordt opgemerkt over het IVBPR wordt verwezen naar Tussentijdsbericht Vreemdelingencirculaire (TBV) 2001/37 van 1 januari 2002, waarin staat dat handelingen als bedoeld in artikel 6, 7 en 8 van het IVBPR oorlogsmisdrijven zijn. Schending van een bepaling van het IVBPR is alleen mogelijk door het plegen van een misdrijf, welke in geval van betrokkene is aan te merken als een oorlogsmisdrijf. Ook in reactie op hetgeen is opgemerkt over het Antifolterverdrag wordt verwezen naar TBV 2001/37, waaruit eveneens blijkt dat schending van het Antifolterverdrag een oorlogsmisdrijf is.

Betrokkene stelt dat in de beschikking van 9 maart 2001 werd verzuimd een definitie te geven van misdrijven tegen de menselijkheid. In de bestreden beschikking werd betrokkene in verband gebracht met foltering. Vast staat dat de Afghaanse overheid zich structureel en op grote schaal aan foltering heeft schuldig gemaakt. De conclusie dat deze gedragingen onderdeel uitmaken van een wijdverbreide dan wel stelselmatige aanval die op de burgerbevolking is gericht is tot stand gekomen naar aanleiding van rapportages van de speciale VN-rapporteur voor Afghanistan. Uit het voorgaande komt naar voren dat de gedragingen waarmee betrokkene in verband wordt gebracht aangemerkt moeten worden als een of meerdere misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 1(F), aanhef onder a, van het Vluchtelingenverdrag, die zijn begaan tijdens een intern gewapend conflict. Kenmerken van deze categorie van misdrijven zijn de ongekeerde wreedheid ervan, de hiermee samenhangende verregaande leedtoevoeging aan de (talrijke) slachtoffers en het wijdverbreide en systematische karakter ervan. Dezerzijds wordt geconstateerd dat in de beschikking de term misdrijven tegen de menselijkheid voldoende werd gedefinieerd.

Met betrekking tot hetgeen in de gronden van het bezwaar is opgemerkt over de toepassing van artikel 1(F), onder b, van het Vluchtelingenverdrag wordt overwogen dat in de beschikking wordt gesteld dat de ongekeerde wreedheid ervan kenmerkend

is voor misdrijven tegen de menselijkheid. Dit brengt met zich mee dat een dergelijk misdrijf nimmer kan worden aangemerkt als politiek misdrijf. Uit TBV 2001/37 blijkt dat oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid moeten worden aangemerkt als ernstige niet-politiek misdrijven. Dat de Staatssecretaris van Justitie in de brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 28 november 1997 hierbij vooral dacht aan terrorisme doet hier niet aan af. De tekst van de brief luidt immers als volgt: "Voor de uitwerking van het begrip 'ernstig, niet-politiek misdrijf' in artikel 1(F), onder b Vv zal ik in eerste instantie de opsomming volgen van delicten, zoals die is neergelegd in het Europees Verdrag tot Bestrijding van Terrorismen van 27 januari 1977 (Trb.1977, 63). Dit betekent dat onder meer vliegtuigkaping, aanslagen op diplomaten, ontvoering, gijzeling, bomaanslagen en -brieven ook in de context van artikel 1(F) Vv niet als een politiek delict zullen worden beschouwd. Dit is echter geen limitatieve opsomming. Overeenkomstig het Handbook en de Guidelines van de UNHCR, zullen ook andere ernstige misdrijven, die op het eerste gezicht wellicht als 'politiek' zouden kunnen worden beschouwd (bijvoorbeeld een bankroof of een afpersing omwille van een politiek doel), na toepassing van het proportionaliteitsbeginsel als niet-politiek kunnen worden beschouwd. Dit zal van geval tot geval uiterst zorgvuldig moeten worden bekeken. Ten slotte zal ik mij bij de uitleg van het begrip ernstig, niet-politiek misdrijf terdege rekenschap geven van recente ontwikkelingen op het gebied van de bestrijding van terrorisme in de diverse internationale fora, zoals de VN-verklaring inzake de Bestrijding van Terrorismen 14, alsmede op het gebied van het uitleveringsrecht 15." In de brief is duidelijk aangegeven dat de opsomming niet limitatief bedoeld is. Dat de Staatssecretaris van Justitie met deze brief niet bedoeld heeft op oorlogsmisdrijven en dergelijke kan derhalve niet blijken.

In tegenstelling tot hetgeen in het bezwaarschrift wordt geconcludeerd met betrekking tot artikel 1F(c), vormt dit artikel in casu geen zelfstandige afwijzingsgrond. In het onderhavige voornemen wordt immers geconcludeerd dat artikel 1(F) onder a, b én c Vv, van toepassing zijn.

Voorts wordt naar aanleiding van hetgeen in de zienswijze omtrent de bewijsmaatstaf naar voren is gebracht, overwogen dat in het TBV 2002/37 over de bewijsmaatstaf bij de toetsing aan artikel 1(F) Vv wordt opgemerkt dat de veronderstelling dat artikel 1(F) Vv van toepassing is niet hoeft te worden bewezen volgens de in het strafrecht gehanteerde bewijsmaatstaf. Bij de toepassing van artikel 1(F) Vv geldt als bewijsmaatstaf dat er ernstige redenen dienen te zijn om te veronderstellen dat iemand zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven en/of handelingen als beschreven in dat artikel. In paragraaf 149 van het Handbook van de UNHCR wordt gesteld dat "formal proof of previous penal prosecutions is not required". Geheel in lijn hiermee is hetgeen in paragraaf 11 van de Guidelines van de UNHCR wordt gesteld. Hieruit blijkt dat de enkele verklaring van betrokkene voldoende is om aan te nemen dat er 'serious reasons for considering' zijn dat er sprake is van 1F-handelingen. Het vorenstaande neemt niet weg dat er zorgvuldig dient te worden gemotiveerd. Dezerzijds wordt echter het standpunt ingenomen dat de conclusie dat artikel 1(F) Vv van toepassing is in casu zorgvuldig is gemotiveerd.

Artikel 3EVRM

Ten aanzien van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (artikel 3 EVRM), dan wel artikel 3 van het Anti-Folterverdrag, wordt het volgende overwogen. Betrokkene heeft, gelet op zijn functie en zijn werkzaamheden voor het Centraal Comité en als staatssecretaris van Etnische Groeperingen, aannemelijk gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat juist hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst onder de huidige omstandigheden een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een door deze artikelen verboden behandeling.

Gezien het bovenstaande wordt heden de op 17 juni 2000 aan betrokkene verleende verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd ingetrokken. De reden hiervoor is gelegen in het feit dat op betrokkene het bepaalde van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is. In het belang van de Nederlandse Staat wordt de verblijfsvergunning, verleend aan personen die zich schuldig hebben gemaakt aan misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag,

ingetrokken. Dat en waarom de aan deze personen verleende verblijfsvergunning wordt ingetrokken, blijkt onder meer bij de totstandkoming van het huidige stelsel van de meeromvattende beschikking kennende Vreemdelingenwet. Geconcludeerd is dat het uitgangspunt dat Nederland geen vluchthaven wordt voor personen die zich schuldig hebben gemaakt aan de ernstige misdrijven zoals omschreven in artikel 1 (F) Vv, alleen in de praktijk overeind kan blijven door vast te houden aan de beleidsregel dat de aan deze personen verleende verblijfsvergunning wordt ingetrokken (zie de nota naar aanleiding van het verslag, TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 127).

Dit betekent dat in het geval van betrokkene een situatie is ontstaan waarin betrokkene niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning, maar evenmin gebruik zal worden gemaakt van de bevoegdheid tot uitzetting naar zijn land van herkomst. In dit kader wordt nog het volgende opgemerkt.

Betrokkene heeft tegen de achtergrond van de huidige ontwikkelingen in Afghanistan, niet aannemelijk gemaakt dat in zijn geval artikel 3 EVRM, dan wel artikel 3 Anti-Folterverdrag zich duurzaam verzet tegen terugkeer naar het land van herkomst. Dit betekent dat het voornemen tot uitzetting blijft bestaan, doch niet geëffectueerd zal worden zolang bij terugkeer nog sprake is van een risico op schending van artikel 3 EVRM dan wel artikel 3 Anti-Folterverdrag. Hierbij is van belang dat de huidige ontwikkelingen in Afghanistan aanleiding vormen te veronderstellen dat de rust in het land binnen afzienbare tijd zal weerkeren. Tevens is aannemelijk dat de democratie in Afghanistan zich verder zal ontwikkelen en dat daarmee ook een rechtstelsel zal ontstaan waarin burgers, ook indien zij in het verleden hoge functies hebben bekleed, naar Afghanistan kunnen terugkeren zonder te hoeven vrezen voor een behandeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Hiertoe wordt voorts overwogen dat de leden van de voormalige DVPA een nieuwe politieke partij hebben opgericht die momenteel is vertegenwoordigd in het parlement van Afghanistan. Gelet op de maatschappelijke positie die betrokkene ten tijde van het communistische bewind heeft ingenomen, is aannemelijk dat betrokkene bij deze politieke partij aansluiting kan vinden en indien nodig bescherming kan vragen.

Niet valt in te zien waarom deze leden die vaak hooggeplaatst waren ten tijde van het communistische bewind, wel in Afghanistan kunnen verblijven en betrokkene niet. Hierbij is van belang op te merken dat de positie van betrokkene nimmer een positie is geweest die veel in de belangstelling heeft gestaan. Het is derhalve niet aannemelijk dat betrokkene een grote bekendheid geniet onder de Afghaanse bevolking.

Bovendien blijkt uit het ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2006 (DPV/AM-896258), dat ex-communisten niets te vrezen hebben van de regering. Derhalve valt niet in te zien waarom betrokkene, zelfs indien de toenmalige vijanden van betrokkene nu in de regering zitten, iets van hen te vrezen zou hebben.

Opgemerkt zij voorts dat is gebleken dat betrokkene gedurende enige tijd in Pakistan heeft verbleven. Desalniettemin is dit onvoldoende aanleiding het bepaalde in artikel 30 of het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder h tot en met j, van de Vreemdelingenwet 2000 tegen te werpen. Daarbij wordt het volgende overwogen. Betrokkene heeft slechts korte tijd in Pakistan verbleven. Tevens heeft betrokkene aannemelijk gemaakt dat hij gelet op zijn hoge functie onder het communistisch bewind ook in Pakistan bekendheid genoot.

Betrokkene verkeert aldus in de omstandigheid dat hij enerzijds niet tot Nederland zal worden toegelaten en anderzijds hij niet zal worden uitgezet. Betrokkene maakt hierbij, behoudens het bepaalde in artikel 10, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 geen aanspraak op toekenning van verstrekkingen, voorzieningen en uitkeringen. Het intrekken van de verblijfsvergunning van betrokkene onder deze omstandigheden is niet als disproportioneel aan te merken.

Hierbij is het volgende van belang. Betrokkene heeft geen melding gemaakt van bijzondere omstandigheden op grond waarvan de Minister tot het oordeel zou moeten komen dat in zijn geval het intrekken van zijn verblijfstitel zonder op voorzienbare termijn over te gaan tot uitzetting uit Nederland disproportioneel zou zijn. Daarbij wordt het volgende overwogen.

Betrokkene heeft verklaard dat hij in het geval zijn vergunning wordt ingetrokken maar hij niet kan terugkeren naar Afghanistan op grond van artikel 3 EVRM, hij beter zelfmoord kan plegen dan ertussen in te hangen. Hoezeer het dezerzijds ook wordt betreurd dat betrokkene dat als enige oplossing ziet, kan dat niet leiden tot het oordeel dat er in voornoemd geval sprake is van een disproportioneel gegeven. Immers, het betreft hier een schets van de gemoedstoestand van betrokkene maar geen objectieve informatie over de omstandigheden waarin betrokkene en zijn familieleden verkeren indien zij in bovengenoemde situatie terecht komen. Niet gesteld kan worden dat het disproportioneel is een vergunning in te trekken maar vooralsnog niet tot gedwongen uitzetting over te gaan, op grond van een daad die betrokkene in de toekomst stelt te zullen plegen.

Ook overigens heeft betrokkene geen bijzondere omstandigheden aangevoerd die zouden kunnen leiden tot een ander oordeel.

Voor zover betrokkene zich beroept op medische omstandigheden wordt opgemerkt dat uit het dossier niet is gebleken dat betrokkene ernstige medische klachten heeft die in de weg staan aan een terugkeer naar Afghanistan. Hiertoe wordt verwezen naar de uitspraken van 18 december 2002 en 11 april 2003 van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (resp. 200205419/1 en 200301121/1) waarin de Afdeling een vrij strikt kader hanteert op grond waarvan op medische gronden schending 3 EVRM moet worden aangenomen. Alleen onder uitzonderlijke omstandigheden kan uitzetting wegens dwingende redenen van humanitaire aard, gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 EVRM. Indien betrokkene verblijf in Nederland wenst op medische gronden, kan hij hiertoe een verblijfsvergunning aanvragen.

De kenbare belangen van betrokkene wegen niet op tegen de belangen van de Nederlandse staat bij het handhaven van het uitgangspunt dat de verblijfsvergunning van een persoon ten aanzien van wie gronden aanwezig zijn om het bepaalde in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag tegen te werpen, zal worden ingetrokken.

Derhalve komt betrokkene niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 alsmede op grond van één van de andere gronden als bedoeld in artikel 29 van de Vreemdelingenwet 2000.

Derhalve dient de aan betrokkene verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te worden ingetrokken. Geen rechtsregel verzet zich er tegen dat de verblijfsvergunning met terugwerkende kracht wordt ingetrokken. Aangezien betrokkene naar nu is gebleken nimmer aanspraak heeft kunnen maken op enige verblijfstitel, bestaat aanleiding de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in te trekken.

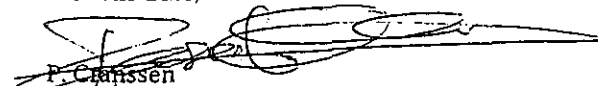
Gelet op het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht;

BESLUIT:

het bezwaar van 6 april 2001 ongegrond te verklaren.

Schiphol, **- 4 DEC. 2006**

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze,

P. Craanssen
(medewerker)

Tegen het besluit het bezwaarschrift, voor zover gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel, ongegrond te verklaren kan een beroepschrift worden ingediend. Daartoe dient betrokkene, of diens wettelijk vertegenwoordiger, zijn bijzonder gemachtigde of advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage gericht beroepschrift in te dienen.

Het beroepschrift dient te worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 - 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Het beroepschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een beroepschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan één week na afloop van de termijn is ontvangen.

stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen, bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Terugkeerinformatie

Informatie over de IOM

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) is een onafhankelijke en neutrale organisatie die ondersteuning biedt bij vrijwillig vertrek uit Nederland. De IOM kan u desgewenst informeren over vertrek uit Nederland en de ondersteuning die de IOM u daarbij kan bieden.

De IOM heeft in Nederland de volgende districtskantoren:

Drachten	(Groningen, Friesland en Drenthe)
Zwolle	(Overijssel, Gelderland, Utrecht en Flevoland)
Amsterdam	(Noord- en Zuid-Holland en Zeeland)
Eindhoven	(Noord-Brabant en Limburg)

Voor informatie over het districtskantoor of spreekuur bij u in de buurt kunt u contact opnemen met de IOM via het nummer 0900-746 44 66 (€ 0,05 per minuut).

Algemene informatie

Bij vertrek uit Nederland dient u altijd de vreemdelingendienst op de hoogte te stellen.

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 06 / 63195

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 14 augustus 2007

in de zaak van:

gehoren op : , van Afghaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. M. Timmer, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. W.S. Leenders, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Verweerder heeft bij besluit van 9 maart 2001 de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken. Eiser heeft tegen dit besluit op 6 april 2001 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 26 mei 2003 ongegrond verklaard. Eiser heeft tegen het besluit op 23 juni 2003 beroep ingesteld.
- 1.2 Bij uitspraak van 29 juni 2004 (AWB 03/34952) heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het beroep gegrond verklaard.
- 1.3 Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 4 december 2006 wederom ongegrond verklaard. Eiser heeft tegen dit besluit op 27 december 2006 beroep ingesteld.
- 1.4 Eiser heeft op 27 december 2006 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Bij uitspraak van 20 april 2007 (AWB 06/63197) heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank en deze nevenzittingsplaats het verzoek afgewezen.
- 1.5 Verweerder heeft op 7 juni 2007 een verweerschrift ingediend.
- 1.6 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 14 juni 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.2 Verweerder heeft zich in zijn verweerschrift van 7 juni 2007 op het standpunt gesteld dat eiser geen belang heeft bij de beoordeling van onderhavig beroep, nu ingevolge artikel 67, derde lid, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) de ongewenst verklaarde vreemdeling in afwijking van artikel 8 Vw geen rechtmatig verblijf kan hebben.
- 2.3 Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat hij wel een procesbelang heeft.
- De rechtbank overweegt als volgt.
- 2.4 Gelet op het standpunt van verweerder in het verweerschrift zal de rechtbank, zoals hij dit ook ambtshalve behoort te doen, allereerst beoordelen of eiser belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van onderhavig beroep.
- 2.5 In de beoordeling betreft de rechtbank de volgende feiten. Bij onherroepelijke uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 29 juni 2004 (AWB 01/22718) is het beroep van eiser tegen het besluit waarin verweerder aan eiser artikel 1(F), aanhef en onder a, van het Vluchtelingenverdrag heeft tegengeworpen, ongegrond verklaard. Verder heeft eiser bij brief van 12 april 2007 een besluit in primo van 29 maart 2007 overgelegd waaruit blijkt dat eiser op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vw ongewenst is verklaard. Eiser heeft tegen dit besluit bij verweerder bezwaar gemaakt.
- 2.6 De rechtbank is van oordeel dat eiser geen belang heeft bij het door hem ingestelde beroep. De rechtbank verwijst in dit kader naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 6 juli 2006 (200510434/1), waarin de Afdeling het volgende heeft overwogen:

'Belang bij toetsing in rechte van een intrekking van een vergunning, is bij samenloop daarvan met een besluit tot ongewenstverklaring, eerst aan de orde, indien laatstvermeld besluit wordt vernietigd of ingetrokken, dan wel de ongewenstverklaring wordt opgeheven. Teneinde deze toetsing op dat moment mogelijk te maken, ook indien een besluit omtrent een intrekking inmiddels in rechte onaanastbaar is geworden, kan een vreemdeling de minister alsdan verzoeken de intrekking van een vergunning te heroverwegen, waarbij het algemeen rechtsbeginsel dat eenzelfde geschil niet ten tweede male aan de rechter kan worden voorgelegd niet aan toetsing van het daarop te nemen besluit in de weg staat. De ongewenstverklaring duurde ten tijde hier van belang voort. Het beroep tegen het besluit tot intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kon derhalve niet leiden tot het ermee behoeft resultaat, aangezien de vreemdeling bij vernietiging van dat besluit weer over een verblijfsvergunning zou moeten kunnen beschikken, doch artikel 67, derde lid, Vw zich tegen het rechtsgevolg daarvan verzet. De vreemdeling heeft derhalve geen belang meer bij het door hem tegen dat besluit ingestelde beroep.'

zaaknummer: AWB 06 / 63195

3

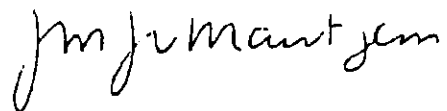
- 2.7 Het ter zitting door de gemachtigde van eiser gestelde dat eiser na herroeping dan wel opheffing van het besluit tot ongewenstverklaring wordt geconfronteerd met een verblijfsgeval doet thans geen procesbelang ontstaan.
- 2.8 Gelet op het voorgaande zal de rechtbank het beroep niet-ontvankelijk verklaren.
- 2.9 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.M. Janse van Mantgem, rechter, en op 14 augustus 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. H. van Kamperdijk, griffier.

afschrift verzonden op: 15 AUG 2007

Coll: SR

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

aan Raad van State
fax 070-3651380

van Advocatenkantoor Weteringkade
mr. M. Timmer
Weteringkade 9
2515 AK 's-Gravenhage
telefoon 070 - 3836700
fax 070 - 3839813

www www.advocatenkantoorweteringkade.nl
email timmer@advocatenkantoorweteringkade.nl

inzake m/hb abrs vota intr
kenmerk Awb 06/63195
betreft hoger beroepschrift in tweevoud

cc IND Schiphol 020-8897875

datum 12 september 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4930-C 12 SEP 2007	
ZAAKNR.	6547
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

van Afghaanse nationaliteit, geboren op
in Afghanistan, te dezer zake woonplaats kiezende te 's-Gravenhage ten kantore
van advocaat en procureur mr. M. Timmer aan de Weteringkade 9 te 's-
Gravenhage (2515 AK), die door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd is hoger
beroep in te stellen, stelt hierbij hoger beroep in van de uitspraak van de
rechtbank 's-Gravenhage zp Haarlem van 14 augustus 2007, afschrift
verzonden op 15 augustus 2007, kenmerk Awb 06/63195, waarvan een afschrift
hier bij gaat.

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.6 en verder dat
appellant geen belang heeft bij het door hem ingestelde beroep omdat appellant
ongewenst is verklaard en dat het door appellant gestelde dat hij na herroeping
dan wel opheffing van het besluit tot ongewenstverklaring wordt geconfronteerd
met een verblijfsgeat thans geen procesbelang doet ontstaan.

Toelichting grief 1

Uit rechtspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State ABRS, 6
juli 2006, 200510434/1, JV 2006/347 | ABRS, 26 juli 2006, 200601808/1, JV
2006/352 | 19 juli 2007, 200702240/1] kan worden opgemaakt dat een
ongewenst verklaarde vreemdeling geen belang heeft bij toetsing in rechte van
een afwijzing of intrekking van een verblijfsvergunning. Teneinde een
dergelijke toetsing mogelijk te maken kan betrokken vreemdeling na vervallen
van de ongewenstverklaring de Staatssecretaris van Justitie verzoeken de
afwijzing of intrekking te heroverwegen waarbij het bepaalde in artikel 4:6 Awb
niet zal worden tegengeworpen.

De rechtbank miskent dat niet alleen artikel 4:6 Awb aan de hierboven bedoelde
toetsing in rechte in de weg staat.

Een verzoek tot heroverweging van een onaantastbaar geworden besluit tot
afwijzing of intrekking van een verblijfsvergunning is een aanvraag in de zin
van artikel 1:3 lid 3 Awb [ABRS, 10 oktober 2005, 200407175/1, JV 2005/180]
[die in beginsel wordt getoetst aan het bepaalde in artikel 4:6 Awb].

Gelet op het bepaalde in artikel 44 lid 2 Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd indien voor inwilliging vatbaar niet eerder verleend dan met ingang van de datum waarop de aanvraag is ontvangen.

Een en ander betekent dat na vervallen van de ongewenstverklaring en een voor inwilliging vatbaar verzoek tot heroverweging van een besluit tot intrekking van een verblijfsvergunning, een verblijfsgeat ontstaat.

Nu uit rechtspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State niet kan worden opgemaakt dat ook het bepaalde in artikel 44 lid 3 Vw 2000 een niet meer ongewenst verklaarde vreemdeling bij een verzoek tot heroverweging van een besluit tot intrekking van een verblijfsvergunning niet zal worden tegengeworpen moet er van worden uitgegaan dat er sprake is van procesbelang. De rechtbank heeft dit miskend.

Grief 2

Ten onrecht gaat de rechtbank voorbij aan de stelling van appellant dat er ook sprake is van een procesbelang omdat de vraag of een verblijfsvergunning kan worden ingetrokken een andere kan zijn dan de vraag om te worden toegelaten.

Toelichting grief 2

Indien appellant na vervallen van zijn ongewenst verklaring de Staatssecretaris van Justitie verzoekt om heroverweging van het besluit tot intrekking van zijn verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd dan wordt dat verzoek opgevat als een aanvraag in de zin van artikel 1:3 lid 3 Awb [ABRS, 10 oktober 2005, 200407175/1, JV 2005/180] in samenhang met artikel 28 Vw 2000 dan wel met artikel 33 Vw 2000.

De aanvraag om toelating wordt getoetst aan artikel 28 Vw of artikel 33 Vw maar niet aan artikel 35 Vw. Indien zoals in het geval van appellant de intrekkingsgrond niet samenvalt met een afwijzingsgrond kan de grond tot intrekking van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd niet worden heroverwogen na vervallen van de ongewenstverklaring.

Grief 3

Ten onrechte gaat de rechtbank voorbij aan het verzoek van appellant om aanhouding van de zaak tot onherroepelijk op de ongewenstverklaring is beslist.

Namens appellant verzoek ik u het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage zp Haarlem van 14 augustus 2007, afschrift verzonden op 15 augustus 2007, kenmerk Awb 06/63195, te vernietigen, en opnieuw rechtdoende het beroep van appellant gegrond te bepalen, kosten rechtens.

gemaaktigde

